

כא:

עין משפט
נר מצוה

א מיי פ"ה מהל' נזירות הלכה ה:
ב מיי פ"ב מהל' מאכלות אסורות הל' כא
ג מיי פ"א מהל' מעילה הלכה א:

מוסף רש"י

[illegible]

וְיָמָּה רֵאִיתָ מִסֻּחְבְּרָא ב'ו'. פ"י בקוּנְט' דלמָה דלֵּתָם נִמִּי לַנְּעוּטִי אֲכֻלְתִּי
וְלֹא אֲכֻלְתִּי וְאִין וּמָה רֵאִיתָ שְׂבַגְמָרָא כֵּן אֲלֵּא וְיִמְמָא אִיפְסָא וְנִרְחָא
לַפְרָשׁ וּמָה רֵאִיתָ פִּירוּשׁ דְּטַפִּי הוּא לֵן לְאֻקוּמָה כּוּלָּה כ"ר' יִשְׁמַעְלָא וְתִיּוּבִי
יִרְשָׁא דוּמִיָּא דְסִיפָא דְתִרְוִייהוּ לַנְּעוּטִי אֲכֻלְתִּי וְלֹא אֲכֻלְתִּי וְרִשָּׁא לַנְּעוּטִי

ומקרבן וסיפח ממלכות ח'י' סיפס
ולתמעוטי אוכל ולא אכל ממלקות ורישא
כאלתא מעוטי כאלתא ולא אכלו מקרבן וחסין
דכולה ב'ר' שיעמאל כללי דדרבי יוחנן
וקסקפרין וזה השרש נראה יותר המסתבר
לאזין לנו למעט אכלתי ולא אכלתי
מממלקות כדי להקשות לר' יוחנן ומשיני
מסתברא כו' והוא הדין דה"מ לשוני
גמירינא ליה לאוקומה כר"ע דכולה
סקסמי כוותי^ט: * היבן מציינו
בבאובל כ' שהוא ב'. וע"ז דמפרש
כל שהוא חיב בדלמר בגמרא סתמא
דמילתא דעתו סתם אצילות צבורה:
^ט היבן מציינו במדרב ומביא קרבן
ב'. הלכך כיון דחמיר דעתו

[illegible]

זכרי

ה'תרי"ח בכולל דברים ה'
אתה מוצא אלא אי במפרש
דר' עקיבא דאמר אדם אוסר
סבירא ליה כל שהוא נמי
ממנה בעלמא כרבנן סבירא
מצינו כו': ולא והרי נמלה
פרוטה והרי מפרש מ' מ

זמור דילפינן לה ממשרת וכל משרת [במדבר י'] במסכת פסחים (דף ד')
על הנבילות ואין שבויה חלה על מזוה דלקמן [דף יא:] **בבבול** ד
שבויה חלה אבל זה שאמר לא אוכל סתם כלל דברים המותרים
לאסורין באסור שבויה ור"ש לית ליה אסור חל על אסור אפ
דלא אמרינן כולל באסורי שבויה דמפרש ריש לקיש טעמא לקמ
ממהר סיני ומשום שבויה מייחיד או במפרש שלא אוכל חל
שהוא ובמפרש מודו: אי **בספס**. מזית מוקמת לה אליצא ד
שהוא: **והרי נמלה**. וכן כל צריה קטנה דלדברי הכל חייב מלה
ממלה כל שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא בצרייתה: **והרי הקד**
צעינן שזו פרוטה. שזו טעמור: **והרי מפרש**. שבויה שלא
במפרש דלשבויה צריה בשאר אסורין דמי צריה טעמא חל
עפר. האומר שבויה שלא אוכל עפר דקס"ד דכיון דלג

דא קא

שאלה: שיעור כ"ח ח"ב. ש"מ מובצי צירוף כות ל"ה ל"ה עקבא כל שהוא ח"ח
 דאלי מחייב ליה אפילו מלקות אלא בכח"ש ש"מ: **פיסקא** אמרו לו ל"ה עקבא היכן
 שדמי כלומר נמלה בריה שלמה א"ה. והרי הנהגה מן ההקדש דאפילו בפרות מכות
 שחייב: ודח' מפרש נמי כי בריה דמי דבניה מ"ט ההקדש חשובה היא נמי אע"י דה

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

דקמתי בתר דהך אחוה היא שבועת שוא נשבע לשונות
אדם אמר על עמוד של אבן שהוא של זכר כ"ו זו היא
שחייבין כ"ו: לאו למעוטי אכלתי וקבל וכל ששבר
ז' בלא אינו ענין: ור"ע היא דמחייב. קרבן על ששבר
ומיהו שבועת שוא מודה דלית אכלתי
קרבן אף ע"ג דלרשי ריבוי ומיעוטי
ואתרבאי שבועת ביטוי לשבצר אחיני
מיעוטא לשבועת שוא שהוא ניכר דבר
שאי אפשר כדאמרין לקמן (דף טו.)
ומאי מיעט מיעט מזהו דהוא שבועת
שוא דמחייב קאז ומי נשבע לנטול
את המנהגו לשבועת שוא: אלא
למעוטי אכול ולא אכל ממלקוט.

והרי קאמער וז' האט נאך אונזער וואלט
דחייבן על דאזעס מכות דהוא ליה
נאך שום זאך פון מעשה אצל אונז נאך
אלא לוי נקי: ומאי שנה. אומער
הייז משמע ממחנות דלמעוטי אונז
ולא אצל (א) דלמא למעוטי נמי אכלתי
ולא אכלתי ומיקשי לך: ממעט
לשעבר. בתמיה: איבער לאו ר'
עקיבא. דלמא במחנות (א) סתם אכילה
דשעויה צכל שווא: צכל הסודא.
צכל שחר אסורין נמי אכילא סבירא
ליה דלמא סתם אכילה צכלל התורה
כל שווא: דסניא ר"ש אומר כל שווא.

וְלֹא אָמְרוּ צְדִיקִים. הִלֵּכָה לַמָּשָׁה מִסְּבִיב
 אֶלכָּה נָעִין קָרְבָן שִׁגְגַת כֶּרֶם הַלֵּכְךָ
 הִלֵּכָה אִפִּי קָרְבָן דִּקְשָׁן שְׂבוּעָה עֲלֵי
 חִילוּף שְׂבוּעָה בָּא וְכִין לִדְחִילָה כֻּלָּ
 שְׁהוּא הִיא הָרִי אֶסֶר עֲלָמּוּ שְׂבוּעָתּוֹ
 כֻּלָּ שְׁהוּא וְכִשְׁאֲכֹל כֻּלָּ שְׁהוּא הֶחָלִיף
 אֶת שְׂבוּעָתּוֹ: וְכִין הוּא לִדְפִלְגּוֹ
 כְּעֹלָמָה. שְׂאֵר אִסְרוּרִין וְלִמְלָקוֹת
 בְּעֹלָמָה דְר"ש וְרַבִּין: וְהִיא לִדְפִלְגּוֹ
 הִנֵּה לְהוֹדִיעַד כּוֹחַ דְּרַבִּין דָּאִף ע"ג
 לִדְחִילָה לְמִימֵר הָרִיל וְאֵס פִּירֵשׁ.
 שְׂבוּעָה שֵׁלָּה אֹכֵל כֻּלָּ שְׁהוּא וְאֲכָל
 כֻּלָּ שְׁהוּא חִיב שְׁהִי הֶחָלִיף שְׂבוּעָתּוֹ:
 סָסֵס נְמִי חִיב. שֵׁס לֹמֵר שֶׁהִשְׁבַּע
 אֵין דַּעְתּוֹ עַל אֲחִילָה שֶׁל מִזְרָה אֲלֵא
 אַחֵר לִשׁוֹן בִּי אֲדָם וְכֻלָּ שְׁהוּא נִחְסִין
 לְאֶסֶר צִי דַּעְתּוֹ: אֲמַל דְּפִטְרִי.
 דְּקִסְבְּרִי אֵין דַּעְתּוֹ אֲלֵמ עַל שִׁיעוּר
 אֲחִילָה: אִו לְמַלְא. סָסֵס נְמִי חִיב
 דְּקָסֵס נְמִי כִּמְפָרֵשׁ דְּמִי שְׁדַעְתּוֹ הִיתָה
 עַל כֻּלָּ שְׁהוּא: וְאֵס אִיסָא. דְּכִר"ש
 סְבִירָא לִיה: אֲדוּד לִי מִיָּסֵס נו'. דְּהִכִּי
 (ו) הִדֵּר לֵהוּ שְׁהוּא מִדְּבַר וּמִצִּיָּא קָרְבָן
 וְכִין דְּקָרְבָן עַל חִילוּף שִׁגְגַת דַּעְתּוֹ
 שֶׁאֵף זֶה הֶחָלִיף לִדְחִילָה שֶׁהִשְׁבַּע דַּעְתּוֹ
 עַל כֻּלָּ שְׁהוּא וְהִרִי סָסֵס שֶׁלֹּא כִּמְפָרֵשׁ
 וְשֶׁ כֻּלָּ כִּדִּי לְאֶרֶץ כְּנֹעַן. בִּין פֶּת וְיִין
 חִיב. דְּהִיתֵּר מִנְטָרֶף לְאִסְרוֹר בְּאִסְרוּרִי

[illegible]

תיפשוט

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומאי שנא
וכו' דלמא למעוטי. ג"כ
ר"ל וא"כ תיהו רישא
דומיא דקפיפא דתרתי
מעוטי לאכלתי ולא
אכלתי מלקוטי
רישא למעוטי
וקפיפא לקרבן
וכר"ע
(ב) שם ד"ה אודו
דכי אהדר לכו:

רבינו חננאל

[illegible]

אם יש יין בלוע בפת
עלמא כרבנן סבירא ליה
דף השורץ. ודחינן בריה
פירוש לוכל פחות מכזית
יין אכילה בפחות מכזית

(א) נראה דחסר כאן וי"ל איבעיא להו ר"ע כר"ש סבירא ליה וכו'.